

ק. זינגמאן.

ב'י' די ברעגעס
פון נ'יעמאן.

א ליערער זאמלונג.

ערשטעם פיכעל.

דרוקעריי לעכטמאן, הארקאוו.

В.М.Дольня Карьковъ
Уинкайрфиз

This is a reproduction of a book from the McGill University Library collection.

Title: Bay di breges fun Nyeman : a lider zamlung
Author: Zingman, Kalman, 1889-
Publisher, year: Kharkov : Farlag "Idish", 1917

The pages were digitized as they were. The original book may have contained pages with poor print. Marks, notations, and other marginalia present in the original volume may also appear. For wider or heavier books, a slight curvature to the text on the inside of pages may be noticeable.

ISBN of reproduction: 978-1-77096-194-4

This reproduction is intended for personal use only, and may not be reproduced, re-published, or re-distributed commercially. For further information on permission regarding the use of this reproduction contact McGill University Library.

McGill University Library
www.mcgill.ca/library

ק. זינגמאן.

ב"י די פרעגעס פון נייעמאן.

א ליעדער זאמלונג.

ערשטעם ביכער.

מיין טעיערען, קלוינעם זוהנ'עלע—אברהם'עלען.
טראג צו איך א געשאנק מיין ערשטעם ווערק.

פערלאג „אידיש“ הארקאוו.

דרוקעריי מ. לעכטמאן, הארקאוו.

1917.

אינהארט.

I. דאס ליעד פון שאנד און וועהמאג.

3	זייטע	אלץ שמייסט מין דעם איד	.1
4	"	ניט זוך מיר דארט	.2
5	"	זאג מיר מאמעניו	.3
7	"	עס איז ניווען	.4
8	"	איך האב גיועהן	.5

II. די היימאט, די ליעבע.

9	"	א פרייהלינג און דער ליטא	.6
13	"	בנים ניעמאן. I. א, זעה דו נאכט	.7
14	"	פרייהלינג II.	.8
15	"	אין וועלדיל	.9
16	"	אין א שטעדטעל	.10
17	"	וואס זשע קומסטו?	.11
18	"	עלעניע	.12
19	"	אין גארטען, אין פֿרעמדען	.13
20	"	מיין חלום	.14
23	"	ערינערונגען	.15
24	"	צוריק אהיים	.16

III. מאטעל.

25	"	אום האלבע נאכט	.17
26	"	פֿארטאג	.18
27	"	פארנאכט	.19
29	"	נחמה	.20
30	"	דאס ליעד פון שניידער	.21

1.

דאס ליעד פון שאנד און וועהמאג.

(אין דאס אלטע רוסלאנד).

אלץ שמייסט מען דעם איד!

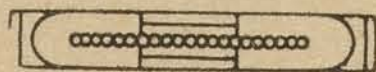
1.

צו האָט מען קיין פרויט נישט,
צו האָט מען קיין תבואה;
נישט דאגה'ט איהר פורגער,
ס'איז דאָ אַ נבואה:
ס'איז שולדיג דער איד! —

צו שלאָגט דוּך יאפאָניע
צו שלאָגען דוּ דייטשען;
נישט דאגה'ט איהר פורגער,
עס לעבען דוּ בייטשען! —
ס'איז שולדיג דער איד! —

צו נישט מען דוּך פרייהייט,
צו נישט מען דוּך נישט;
סיי זומער, סיי ווינטער,
אלץ שמייסט מען דעם איד!

חארקאוו 1917.

2.

ניט זוך מיר דארט...

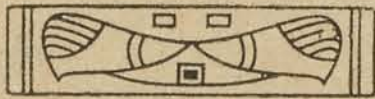
(פארדיע).

ניט זוך מיר דארט וואו טייכען פלויסען
וואו טהאלען, בערג, וואו ס'לעבט און בליהט;
וואו באנען לויפען, פוהרען פאָהרען;
א איר בין איך, א איר! —

ניט זוך מיר פריינד און דאטשע ערטער,
אויף גרונע פֿעלדער רזה איך ניט;
וואו קוילען הויזשען, מענשען פֿאלען...
א איר בין איך, א איר!..

ניט זוך מיר איצט און לועבען שטעדטעל
ווען מיטוואך איז דארט א ירוד;
איך בין פֿערוואַנגעלט און פֿערטריבען,
א איר בין איך, א איר!..

1915.

זאג מיר מאמעניו ...

זאג מיר מאמעניו, געטרייע,
איז עס אמת, וואס מען זאגט,
אז דעם גרעסטען טשון קען קריגען
דער, וואס אידען מעהרער שלאגט? ...

זאג מיר מאמעניו, געטרייע
וואס זשע איז אזוינס א איד?
וואס זשע טיטלען מיט די פינגער,
מישקע, פעטקע: "עס געהט א זשוד"?! ...

זאג מיר מאמעניו, געטרייע
וועטעס קיינמאהל אנדערש זיין? —
וועטמע שטיקען, וועט מען דריקען?
אונזער בלוט מען טרונקט ווי זיין? ...

*

* *

זאג מיר מאמעניו, געטרייע
איז עס אמת, וואס מען זאגט? —
אז ביים שול-הויף פון די שטובער
טרייבט מען אידען און מען יאגט? ...

זאג מיר מאמעניו, געטרייע
וואס זשע ווערט דיין פנים בלאס?
צו דען מיינט מען אלע אידען,
ווער וועט בלייבען דא אין גאס?...

ווער וועט לערנען און די שוהלען,
ווי זשע אויסזעהן וועט די שטאדט?
ווער וועט שמעהן ביים ארון-קודש,
וועט עס שווייגען אונזער גאט?!...

זאג מיר מאמעניו, געטרייע,
כ'וועל דיר פרעגען נאך איין ווארט,
וועט מען טרייבען אויך די מתים
פונ'ם הייליג-ריינעם ארט?...

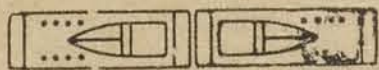
*

* *

יא, מיין קינד, ס'איז אלעס אמת,
אלעס וואס די זעהסט אָט דאָ;

נאָמיר פאקען וואס מיר קענען
ס'האָט געגעבען נאָר זעקס שעה!...

קאוונא 1915.

4.

*

* *

עם איז געווען א שעהנער טאג
דער שענסטער פון דעם מאי;
דאך איז מיין הארץ פון יענעם טאג
געבליבען שווער זיי בלייבן...

איך האב געזעהן א ווילדע קאץ
וואס יאגט און כאפט א מויז;
דאך מעג זיי בלייבען אין מיין שטוב
און מיך—מען טרייבט ארויס...

איך האב געהאט א שווארצען הונט
וואס האפט פון טיש א בייך,
ער בילט און ביסט, דאך מעג ער זיין
און איך—פון שטאדט סיי געהן...

איך האב געהאט א שעהנע הויז
ארום מיט גרויס פערפלאנצט;
ווען איך האב זיך מיט אלץ צושניידט
דאן האבען זיי... געטאנצט!...

1915.

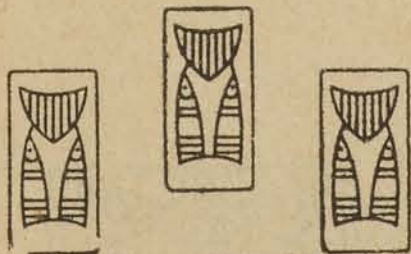
איך האב געזעהן...

זיידעס שלעפט מען פאר די פאות
 קונדער ווארפט מען פון די וועגען;
 פרויען שלעפט מען פאר די ברוסטען,
 איך האב... געשוועגען!...

איך האב געזעהן...
 טיילוויש לאכט אן אלטער שופור,
 ביי א יונגען איריש-קרובן...
 — גיב א קוש מיר! — און ער שענדט איהר
 ווען דאס מעדעל איז... געשטארבען.

איך האב געזעהן...
 פערד און וואגען אויף א בוטה
 אלץ פערנוכטעט און פערשפיגען...
 כ'האב די האר פון קאפ גערוסען;
 און... געשוועגען...

.1917

II.

די היימאט, די ליעבע.

1.

א פריהלינג אין דער ליטא.

(א פראגמענט *)

אין מיין היימאט'ס ליעבע-שטעדטעל
איז א פריהלינג אָנגעקומען;

ווייסט איהר, וואָס הייסט פריהלינג
ביי די מענשען פונ'ם שטעדטל
די פערשמאַכטע און געדריקטע
די געפלאַנטע און פערשטויקטע?...
קומט מיט מיר אין יענעם שטעדטל
אין די צייט פֿון ערב-פסח
ווען די זון הויבט אָן צו שמעלצען
אָט די זון פֿון ערב-פסח
און דעם אלטען, שטאַלצען עקשן
און דעם לובען גוטען שפּיזער
און דעם טיך פֿון אלע טיכען.

(* דאס איז א פראגמענט פון די פאעמא "דעם שניידער'ס זוהן", וועלכע וועט קירצ-
ליך ערשיינען אין א בשוונדערער בוך.

ס'ווערט דער שטילער, בלזיער נייעמאן
פון די ברעגעס ברייט צולאזען
און פערפלייצט די גרוינע לאנקעס
און צוגרוינט אין פעלד די גראזען
און צושמיכעלט אייך די בלוקען
מיט א יונגען פרוהלינגס-שמייכעל;
און אוועקגעהן וועט דער אייז נאָר
וועט מען לאזען ביי די ברעגעס
פולע שופען קארען, גערשטען
גאנצע טעג פאר זונען-שטראהלען,
גאנצע נעכט פאר לוכט-און-שטערען,
און רבי לייב דער תבואה-סוחר
וועט זיי שוקען אויף קיין דאנציג
וועט פון זיי אנ'עושר ווערען...
און נחמה—זיין מיזונקע
אָט די שענסטע, אָט די ליעבסטע
מיט די צעפ די לאנגע, בלאַנדע
מיט די אויגען טיעפע, שוואַרצע
וועט אַ פלה פלוצלונג ווערען,
פאר דעם בעסטען, פאר דעם שענסטען,
פאר דעם מתמיד, פאר דעם עולוי
פון סלאַבאָדקער רב'ס ישיבה...
און די יונגע נייע פלה
וועט זיך אָנהויבען צו רויטלען
וועט זיך אָנהויבען צו שעמען.
פאר די חבר'טעס פֿון געסעל
וועט זי זיצען ביי איהר פענסטער
שטיל אַראָבגעלאָזט די ברעמען

און מיט בענקענדע אומעט בליקען
וועט זי אין זיך טרעהרען שטיקען...
און א רועדעל וועט זי זינגען
פול מיט טרויער און מיט אומעט
פול מיט בענקשאפט און מיט פחד:
„שוין געשטארבען איז איהר יונגענד!...“
ניט פאר איהר, די בלאַנדע מעדעל
וועט שוין גרינגען זייער וועלדול
וועט שוין שטראַמען שטיל דער נייעמאן
וועט שוין שמויכלען די לבנה...
און די געכט פון שעהנעם זומער
וועלען לאַדקעס אויפ'ן נייעמאן
זי די באבעלעך דאָרט שווימען
וועט זיך הערען יונגע שטומען
אין א זילבערנער געלעכטער
וועט צוטראַגען זיך און לופטען;
און פון גאָט'ס געבענשטע טעכטער
פֿעסט געטויליעט, פֿעסט געארעמט
וועלען זיצען אין די לאַדקעס
מיט די בחורים פון שטעדטיל

און דערצעהלען זיך די סודות
וואס דער בישוף=מאכער פריהלונג
האט זיי אלעמען פֿערטרויט...

אָט אזוי קומט אָן דער פריהלונג
אין דער ליעבער שעהנער ליטא.

.1915

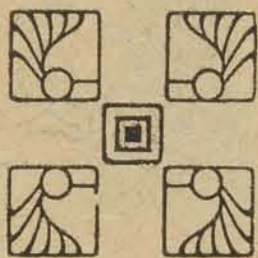
ביים נייעמאן.

א, זעה די נאכט, די זומער נאכט
 א, קוק אין איהר ארעין,
 זעה דארט ווי ליעב דער שטערען ווינקט,
 ווי צערטליך איז זיין שיין.

א, געה אוועק צום ברעג פון טיך
 און דארט קוק אן די נאכט;
 עס שמעהט א וואלד מיט סודות פול...
 ער קוקט אזוי פערטראכט.

א, קוק ארעין אין וואסער-שיין
 דעם סוד דערגעהסטו באלד;
 די זעהסט א קוש, א ליעבעס קוש
 פון נייעמאן מיט'ן וואלד...

קאוונא 1909.

3.

*

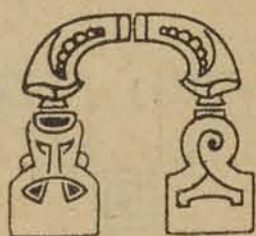
* *

פריהלונג, קונד מינס, קום ביים ניצמאן
ווי קרוסטאל ווערט קלאָר זיין וואַסער,
און ווי באַקען פון א יונגלונג
ווערט דער ניצמאן בלאַסער, בלאַסער...

פריהלונג, קונד מינס, הערצער קלאַפּען...
טייך און הומעל ווערט פערבונדען;
וואו מיר וואַלקענס?—א, פערנעס זשע!—
אלס ארום עס ווערט פערשוואונדען!...

פריהלונג, קונד מינס, שטעה זשע אויפ'עט!—
קום צום ניצמאן און בעניגען!
פון דעם מבול פריהלונג=שעהנקייט
ביזעל א מעשה'לע דוך שפונען...

קאנווא 1910.

צוגעטראגען—מיון טייערע ליווען.

אין וועלדיל.

(א פאנטאזיע.)

ווי ליעב איז מיין לאה בינאכט אינ'ם וועלדיל
ווען ביידע טור דרעמלען פערפשו'טע אײן;
און ס'קוקט דורך די צווייגען ארויס די לבנה
און גיסט פון דערווייטען איהר בלויזכען שנין.

ווי האָב איך דאן ליעב אינ'ם הימעל צו קוקען,
ווען פֿייערלעך=שטערענדלעך לויכטען אראָפּ;
און ליעבליך זי שעפטשעט א סוד מיך אין אויער,
און ס'טוילעט צו מיר זיך אלץ פעסטער איהר קאָפּ.

ווי ליעב איז די שטילקייט, די צויברענדע שטילקייט
וואָס גאָט האָט געשאַנקען זײַן נאכטיגע וועלט;
ווי צארט איז די בלאָהקייט, די טרוימענדע בלאָהקייט,
וואָס רוהט אויפ'ן וועלדיל—אויף אונזער געצעהלט.

.1909

5.

*

* * *

אין א שטעדטיל פון דער ליטא
איז א שטיבעל דאָרט פארהאנען;
אין א שטיבעל מיט א גאניק
איז מיין וויעגעל דאָרט געשטאנען.

אין א געסיל פון מיין שטעדטיל
איז א גערטיל דאָ מיט בלומען;
יעדען זומער פלעגט עס בליהען,
יעדען אָווענד פלעג איך קומען

אויסען שטעדטיל, ביים שאָסן דאָרט
פלעגען שאַקלען זיך די זאנגען;
צווישען קאָרען נאכט און שטערען
איז מיין יוגענד מיר פֿערגאנגען

ווייט פון דיר מיין היימלאַט'ס שטעדטיל
בין איך עלענד און פֿערטריבען
און עס וויינט מיין האַרץ אַנאויפהער:
איז פֿון דיר האַטש וואָס פֿערבליבען?...

אלעקסאנדריע 1916.

6.

*

* * *

וואס זשע קומסטו שעהנער פריהלינג
ווען איך בין נאך אין דער פרעמד?—
ווייט פון היימאט'ס גרינע פעלדער
ווען מיין הארץ עס איז פערקלעמט...

וואס זשע בליצט איהר זונען=שטראהלען
וואו זשע רופט איהר מיך אצינד?—
רײַצט ניט, רײַצט ניט פריהלינג'ס=אָווענד'ס,
ווען מיין הארץ איז וויסט און ווינד!...

זינגט ניט פויגעל מיר קיין ליעדער,
לויכט ניט שטערען אין דער נאכט!—
קען איך הערען פויגעל טרעהלען
ווען מיין הארץ זי בענקט און שמאכט?...?

מאָרט 1916.

ע ל ע ג י ע .

קומט דער אָווענד ווערט אין מעריב
 אין אַ פלאַם די זון פֿערשוואַנדען;
 קומט דער אָווענד ווערט דער הימעל
 פול מיט שטערען אָנגעצונדען...

קומט אַ נאכט אָן אין מיין היימלאַט
 פינקלען דאַרטען איצטער שטערען?...
 זינגען פויגעל פרוהלינגס ליעדער,
 ווער אין וועלדיל קומט זיי הערען?...

ס'שטאַרבט דער טאָג אָפּ, ס'טריפט אַ רעגען
 קיהל דער אָווענד נאָך די היצען;
 אויפ'ן נייעמאָן שווימען לאַדקעס — —
 ווער אין לאַדקע קען דאַרט זיצען?...

פוסט און עלענד איז מיין היימלאַט
 זיי די פויגעלעך צולאָפֿען — —
 דאָך די פויגעל קעהרט זיך אומעט — —
 האָב איך עלענדער צו האָפען?...

1916

אין גארטען, אין פרעמדען...

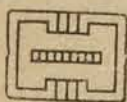
אָט שטעה איך פֿערטרויערט אין גארטען, אין פרעמדען
ווען איך בין געקומען האָט ער נאָך געבליהט;
ס'איז מאי דאן געוועזען... די זון האָט געשמייכלט
דאָך שוואַרץ און פֿער'יתום'ט געווען איז מיין ליעד...

ס'איז מאי דאן געוועזען... פול שטראהלען, פול ליעבע
מיין היימישער גארטען האָט פראכטפול געגרינט;
מיין שטילונקער טיכעל פֿון לימא מיין היימלאַט
ער האָט זיך זיין זומער-לעגענדע געשפונט...

און פלוצלינג... מען ווייס נישט... א שטורעם קומט אָנ'עט
דעם טרייסעל דעם ערשטען האָב איך דאן דערפיהלט;
א, שטורעם איך קען דורך פון אלט-נוטע צייטען,
מיין בלוט אין די אָדערען עס שטעהט נאָך פֿערקיהלט...

איך האָב דאן דעם שמעקען מיין זיידענס גענומען,
און אויג האָט געצאפעלט אַזוי ארוימער פרעהר...
די זון האָט געסמאליעט, און איך האָב געוואנדערט
און איך בין אַ מיעדער געקומען אהער...

הארקאו 1916.

מיין חלום.

(פון די פאעמא „די חרוב'דיגע שטאט“).

ווען איך בין א מועדער און אהנמאכט געפאלען
ווען ס'איז טעהר צו וואנדערען קיין פחות געווען;
צוקאפענס צוויי שטיינער... איך בין איינגעשלאפען;
דאן האב איך און חלום מיין היימאט געזעהן...

איך געה מיך א שטאלצער, די קאפ אויפגעהויבען
ביים איינערנעם טויער האב איך מיך געשטעלט;
צו איז דאס דער טויער פון ליטא מיין היימאט?...
מיך שוידערט פון מורא, מיך טרייסעלט פון קעלט...

ווי קומט דא א שומר מוט אפענע שווערדען?
ער שטעלט אויס די אויגען און קוקט אזוי בייז;
ער פרעגט מיך פערצארענט, ווער בוסטו? וואס דארפסטו?
איך זאג איהם מיין גאמען — מיין יחוס איז גרויס...

ער קוקט מיך אין פנים און לאכט זיך פאנאנדער —
— פון אלע יחסנים וועסט קיינעם געפינען!
דער איז שוין געשטארבען, דעם האט מען געהאנגען,
א צווייטער, א דרוטער אראפ איז פון זינען...

איך בעט זיך ביים שומר מיט טרעהרען תחנונים:
א, לאז מיך אריין האַמטש אַ קוש טהון די ערד
וואו ס'איז דאָרט מיין קינדהייט, מיין יוגענד פארגאנגען,
וואו כ'האַב אין די שיהלען גאָט'ס תורה געהערט...

ער עפֿענט דעם טויער... וואָס זעהען מינע אויגען? —
קײן גאָסין, קײן שטיבער, נאָר חורבות אַרום...
איך בין ווי אַ בלינדער וואָס טאַפּט אין דער פינסטער,
מיין היימאַט, מיין היימאַט, וואָס שווינגסטו? ביסטו שטום?...

איך בלאַנדזשע און בלאַנדזשע... מיין האַרץ איז פֿערבלוטטיגט,
דעם אלטען בית-מדרש איהם האָב איך דערקענט;
אין בלאַטע פֿערזונקען עס באַדען זיך שמות...
אין עלענד פֿער'חושכ'ט, עס קוקען צוויי הענט...

דאָס זענען די עדות פון אַרון-הקודש,
די לוחות צופראַכען, דער פרוכת פֿערברענט...
איך זוך די מגורה... איך זוך דאָרט די בימה...
א וואו איז דאָ מזרח? — איך זעה נור צוויי ווענט! —

די זון איז פֿערגאנגען, איך האָב דאָרט גענעכטיגט,
אויף זיילען פֿון מירמעל געלענט כ'האַב מיין קאַפּ;
איך קוק אויפֿן הימעל... און פלוצלונג די שכינה
צום אַרון-הקודש זי גידערט אַראָפּ...

א הייליגע מורא עס האפט מיך ארומ'עט,
איך הער עפעס שעפטשען... כ'כפערשטעה ניט קיין ווארט..
איך הער עפעס וויינען... עס ריהרען זיך פינגער —
דער ארון-הקודש ער ריהרט זיך פון ארט —

און הויבט זיך אלץ העכער, אלץ העכער צום הימעל
די נאכט הויבט אן שווינדען, און ליכטיגער ווערט;

איך עפען די אויגען... ס'שטעהט עמיץ און וועקט מיך:
„ווי קומסט דא פערשמוצען די הייליגע ערד“?

איך קוק זיך ארומ'עט, וואו איז זי די שכינה?...
ווי קום איך אין פעלד איצט? — מיך האפט אן א שרעק;
מען קלאפט מיך אין פלייצע: „גענוג שוין צו טרוימען!“ —
נעהם אידעל דיין שטעקען און געה זיך דיין וועג —

חארקאוו 1916.

ערינערונגען .

שוין רויטעלט זיך דער מעריב=ראנד,
און טונקעל ווערט אין וואלד;
דאן קלאפ איך דרײַ מאָהל אָן אין וואנד;
א שטימע הער איך: „באלד“!

שוין שטעהט זי אויפ'ן טרעפּעלע
איהר שטימע קלינגט ווי זיס—
איך קוש איהר רונדע קעפּעלע
די באַרפּים קלאָהרע פּיס...

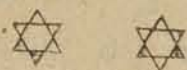
שוין זענען מיר אין וועלדעלע
מיר לינגען אויפ'ן גראָז;
איך קוש איהר מאַרמאַר=העלזעלע
און פרעג נאָכדעם פאַרוואָס?...

*

* *

שוין זענען די יאָהרען פּערשוואַונדען,
ניטאָ שוין די מעדעל, דער וואלד;
פון וועלדעל טען האָט מיך פּערטריבען,
אויף ליעבען—בין איך שוין צו אלט!...

פאספעשקא—ווילנא 1915.

צוריק אהיים.

ווען קומען וועל איך ווען צוריק אין מיין היימלאט
 ניט וויסען וועל איך דאן וואו פריהער צו געהן;
 צו זאל איך א קוק טהאן ביים ברעג פון דעם ניגמאן
 צי איז ער ווי פריהער זא אונשולדיג-ריין?...

וואס מאכט דארט דער וועלדיג, מיין פריינד דער געטרײסטער,
 מיין חבר פון יוגענד, פון טרעהרען און גליק — —
 צי גאנץ איז געבליבען דאס „גאניקעל מאפוס“? (*
 די בוימלעך ארום דארט — צו זעהן וועט מיין בליק? —

צי לעבט נאך א זכר פון מירעלעס געסיל,
 די שטיבעל, די וויסע וואו זי האט געוואוינט;
 אנטקעגען צו שטעהט נאך דער דעמב, דער בעצווייגטער?
 צי ווערט נאך איהר פענסטער מיט שאטענס בעקרוינט?...

און אויב כ'וועל שוין קיין זאך אין שטעדטיל געפינען
 דאך איין ארט וועט בלייבען פאר'ן עלענדען איד! — —
 אויפ'ן אלטען בית-עולם צעווישען די קברים — —
 דארט וועל איך מיט טרעהרען ארויסזינגען מיין ליער.

.1917

(* אין א שטאדט אין דער ליטא אויף א הויכען בארג געפינט זיך א גאניק וואו ווי די
 לעגענדע זאגט פלעגט דארט מאפו קומען און שאפען זינע ווערק, מען רופט עס „מאפוס
 אניק“.) —

III.

מ א ט ע ל *

1.

אום האלבע נאכט.

נאכט און הימעל, טײך און וואלד-רויש
און עס פלעכט זיך אלס צוזאמען
און עס בויגט זיך אלץ צום נייעמאן
ווי א ברוסט-קינד צו דער מאמען.

שטיל אין שטערטיל, ס'האט פון טורעם
לאנג דער זינגער צוועלף געשלאגען;
אלע שלאפען, אלע טרוימען
און אין מזרח וועט באלד טאגען...

ס'האט דער זינגער צוועלף געשלאגען
מאטעל טוט פון שלאף ערוואכען;
געהט ארויס זיך שטיל פון שטיבעל
און ער טוט די טיר פערמאכען.

שטערען פינקלען, שטערען פאלען
די לבנה ליכט פון אויבען;
וואו זשע שפאנט עס איצטער מאטעל?
ווער זשע טוט זיין שלאף איהם רויבען?...

(* דער גאנצער ציקעל ליעדער איז איינגעלונע פראגמענטען פון א גרויסער פאעמא "דעם שניידער'ס זוהן".

פ א ר ט א ג .

שטייל אין געסיל, ס'בלאזט א ווינטעל
טיר און טויער איז פערשלאגען;
הענער קרעהען, ס'פייפט דער פאסטוך
קוים וואס הויבט נאך אן צו טאגען.

ביי דעם וועלדעל נעבען טיכער
זאל עם ברענגען דארט א שיער?—
וואס זשע רויטעלט זיך דער הימעל?
ס'פלאמט דער וועלדעל ווי א פיער...

ס'געהט די זון דאן אויף פון וועלדיל
קיינער זעהט ניט—אלע שלאפען;
נאך איין שטיבעל אינ'ם געסיל
טיר און טויער איז שוין אפען.

דארטען וועסט דעם שניידער מאטעל
ביי דער ארבייט שין געפינען;
ס'שיינט די זון אריין אין שטיבעל
און עם קלאפען די מאשינען.

ביי דעם פרעם-טיש שטעהט דאן מאטעל
פרעסט א מלבוש זיך גאנץ מונטער
און ער זינגט אנ'אלטען ליעדעל
די מאשינע העלפט איהם אונטער.

*
* *
* * *

וויעדער איז ער אין זיין שטיבעל
די לבנה טוט בעלייכטען;
און ער ווארפט זיך אום אין בעטיל
אויף זיין קישען— אויף דעם פייכטען...

פייכט פון טרעהרען, יונגענד-טרעהרען
קינדיש-ריינע— מאטעלס טרעהרען;

וועט די ליבע קינד נחמה
איהם גאר קיינסאל ניט געהערען?...

נחמה.

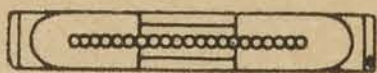
נאכט אין דרויסען, ברען מיין לעמפיל
 ברען און ווער הינט ניט פערלאָשען;
 זיי מיין יאָהרצייט נאָך מיין יוגענד
 פ'האַב מיט טרעהרען דרך דערנאָסען!

נאכט אין שטערטעל, אלע שלאפען
 און מען שלאפט א שלאף א זיסען;
 נאר איך איינע קען ניט שלאפען
 עמיץ האט מיין הארץ צעריסען...

נאכט און ליעבע... אך ווער ווייס עס?
 שווארץ די נאכט—ווי זיינע אויגען;
 ס'קויפט דער טאטע מיר א חתן
 און ער וועט מיין זאפט אויסזויגען...

נאכט און ליעבע... וואו ז'מיין ליעבער?
 וואו ז'מיין בעסטער? וואו ז'מיין שענסטער?
 כ'זואלט צוקושט איהם אלע גליעדער
 ווען כ'דערזעה איהם איצט ביים פענסטער...

נאכט און ליעבע... אך ווער ווייסט עס?
 ליעבע ניט נור אין ראמאנען;
 ס'קויפט דער טאטע מיר א חתן
 ווען א ליעבער איז פאראנען...

דאס ליעד פון שניידער .

טיקי... טיקא... טיקי... טיקא...
 ס'איז פארהאן א גביר אין שטעדטיל;
 זינס א טאכטער הייסט נחמה
 און זיין ווייב מ'רופט איהר עטיל.

טיקי... טיקא... טיקי... טיקא...
 ס'האט דער גביר א פולע מיהלען;
 איין מיהל שענקט ער איצט זיין טאכטער
 ס'וועט ל"ג בעומר פ"י איהר שפיעלען...

טיקי... טיקא... טיקי... טיקא...
 ר'נעמט א עילוי פאר אנ'אידעם;
 פֿרעהליך וועט דארט זיין די האכצייט
 טאנצען וועט מען ווי די שדים...

טיקי... טיקא... טיקי... טיקא...
 כ'נעה דעם שטאן-ראק פאר'ן חתן;
 ווען די ארבייט וועט זיין פארטיג
 וועט ער שיינקען אכטעהן גראשען...

טיקי... טיקא... טיקי... טיקא...
כ'שפריץ ביים פרעסען צו מיט וואסער;
ווער עס נעהט די גארדעראבע
יענעמ'ס פנים ווערט אלץ בלאסער...

טיקי... טיקא... טיקי... טיקא...
עפּים ציטערט יעדער אבר;
ניט קיין בנדים טו איך נעהען,
נאר איך גראב פֿאר זיך א קבר...

טיקי... טיקא... טיקי... טיקא...
ווער וועט קענען מיך אויסהיילען?
פון טיין ליעבע צו נחמה'ען
וועמען קען איך עס פערצעהלען?

טיקי... טיקא... טיקי... טיקא...
ס'שלאגט פארנאכט דער זינגער זיעבען;
וועט מען וויסען, וועט מען לאכען,
קען א שניידער-יונג דען ליעבען? —

טיק... טיקא... טיק... טיקא...
אויפ'ן הימעל ווייזט זיך פלאמען;
שטארקער, הייסער ווערט די ליעבע
ווערט די ליעבע צו נחמה'ען...

טיק... טיקא... טיק... טיקא...
א, איך גיב דעם לעצטען שמרייכעל;
און איך לויף אויפגוך צום חבר
צו מיין ראז פערשעמטען טייכעל...

טיק... טיקא... טיק... טיקא...
כ'וועל מיין חבר אלס פערצעהלען;
פון מיין נאריש קראנקער ליעבע
אפשר וועט ער מיך אויסהיילען?

טיק... טיקא... טיק... טיקא...
ווער אין ליעבע וועט דא זענען?
נאר געהענדיגט און דאס לועדעל,
פון דעם שניידער יוגענד ניגון.

✓ PJ5129

2545B34

1917

RO17234

פריו 75 קאפ.

דער אדרעס פון פערלאג:

Из-во „Идишъ“, Харьковъ, Рымарская 23.